

1. ÚVOD

1. kap. = stručný obsah listu; je zmíněna většina hlavních témat a myšlenek listu pro (žido)křesťany v diaspoře; je tam v řetězci na sebe navazujících myšlenek i rada, jak žádat (= modlit se); připomněli jsme si, že vše „Co jsem, co mám, co dělám“ **ZÁVISÍ NA BOHU**; dnes o modlitbě a nemoci, a o nemoci a uzdravení.

2. Téma 8: MODLITBA, NEMOC A UZDRAVENÍ u JAKUBA – Jak 5, 14 – 16

- Jakubovo připomenutí nemoci není samostatné téma, neřeší vznik nemoci, ale je zařazeno do úvahy o modlitbě, která začíná v. 13: modlete se stále – ať je vám zle nebo dobře; poté (v. 14 a 15) je o modlitbě starších církve při nemocném, a nakonec (v. 16) o vzájemné přimluvné modlitbě, kde se mluví o vyznávání a uzdravení; tyto 3 verše byly a stále jsou středem mnoha diskusí a různých (des)interpretací;
- v. 14: iniciativa na nemocném; zavolat „starší“ svého sboru – ne ty, kteří sami sebe nabízejí, že vás uzdraví; starší se mají modlit a mazat olejem = Jakub neupřesňuje účel „mazání“ – diskuse zda je to akt léčebný (běžný v té době) nebo symbolický (Samařan v Lk 10,33 nebo učedníci Mk 6,13);
- v. 15: „modlitba víry“ = modlitba ve víře a důvěře v Boha, že udělá to, co je nejlepší; (cit.): „*Starší se modlí, ale Pán uzdravuje*“. Modlitba za nemocného vždy; i lékařské řešení je bez požehnání PB neúčinné; „odpuštění hříchů“: nemoc vede k přemýšlení o životě a spolu s modlitbami k pokání a odpuštění;
- v. 15 a 16: 3 různými slovy popsáno „zlepšení stavu“ (zachrání, pozdvihne, uzdraví) – nelze jednoznačně přiřadit jen k fyzickému stavu, ale slova používána i pro „duchovní uzdravení“ ve spojení s hříchem! - např. Žd 12,12 a 13: „*Proto napravte umdlené ruce a zchromlá kolena a čiňte přímé stezky pro své nohy, aby se to, co je chromé, nevyvrátilo, ale naopak aby se uzdravilo*.“ –
- v. 16: ale PJ uzdravoval bez podmínky „veřejného vyznání“ – Mk 2; J 5, atd.

3. NEMOC A UZDRAVENÍ – obecné poznámky

- Nemoc, utrpení stejně jako pokusy o jejich odstranění, jsou neoddělitelně spojeny s životem člověka; Bible ukazuje člověka ve všech možných situacích, a tedy i v nemoci – jednotlivce i epidemie; popis nemocí v Písmu většinou dobový (*mor*), obrazný („*osten v těle*“), špatně se identifikuje;
- Nemoc a hřích; i dnes někteří učí, že nemoc je následek hříchu a trest od Boha; nic nového – už SZ pohled; (Židé při spatření nemocného byli schopni „chválit“ Boha za spravedlivý soud); viz aké Job a diskuze s přáteli;
 - v obecném smyslu nemoc (utrpení, bolest) je jeden z důsledků „pádu“ člověka v Ráji; tam utrpení nebylo a po konečném vítězství nad hříchem nebude (Ř 8,18; Zj 21,4); první zmínka o bolesti v Gn 3,16;

- nelze dělat vždy rovnítko mezi určitou nemocí a určitým hříchem – pozor!

• Zdroje či smysl nemoci:**Ot. 1: Zkuste si doplnit příklad z Bible.**

- součást Boží výchovy: trest:
- dílo Satana: různé jiné:

• Uzdravení jako „vrácení do normálu“:

- „samovolné“ zlepšení – i za tím je třeba vidět Boží lásku a moc;
- léčením („samařanský“ model Lk 10,33n) – i zde vstupuje do řešení Bůh;
- zázračným uzdravováním, kdy se běžný vývoj podle „zákonů přírody“ změní, často okamžitě; to vždy lidi zajímalo, přitahovalo a vzrušovalo;

• V Písmu mnoho příkladů zázračného uzdravení; přístupy k tomuto faktu jsou od popírání, přes snahu racionálně vysvětlit po nezpochybňované přijetí:**Ot. 2: Najděte si příklady uzdravení ze SZ. Ze kterých období jich je nejvíce?**

- v evangeliích zmíněna jen část uzdravení PJ (viz Mk 1,34; J 21,25); PJ používal různé způsoby uzdravování: proč? i) symbolickou akcí posílit víru (*hluchého*); ii) ukázat, že nevyklučuje tehdejší „léčebné“ prostředky; a iii) především (cit.) „Nechtěl být svázán s žádnou metodou, ukazoval na svrchované moci Boží“.

Ot. 3: Jaké Ježíšovy „uzdravovací postupy“ jsou v evangeliích zachyceny?

- Skutky apoš.: popsána zázračná uzdravení/vzkříšení skrze apoštoly, ale také řada nemocných v první církvi (Pavel, Timoteus, Trofimus,..). Jak je to možné ve světle zaslíbení a daru uzdravování?
- dar uzdravování:
 - PJ dal dar, z lásky k člověku a jako důkaz poslání od Boha, „12“ (Mt 10,1) a „70“ při jejich vyslání; v případě u apoštolů to bylo „doživotně“ (viz Sk – 4; 5; 8; 9;...); v druhém případě jen ke splnění úkolu (žádná další evidence);
 - ani apoštolská moc k uzdravování nebyla neomezená: Mt 17,16; „*A přivedl jsem ho k tvým učedníkům, ale nemohli ho uzdravit*.“; Pavel vzkřísil z mrtvých (Sk 20,9), ale neuzdravil spolupracovníky: Trofima zanechal nemocného (2 Tm 4,20); Epafroditus „nemocen k smrti“ (Fp 2,26 a 27), apod.; Boží moc jen pro určité situace, které „Bůh připravil“ – ne libovolně;
 - rozlišovat přímé pověření apoštolů Ježíšem od darů D. sv. pro církve; 1 Ko 12,7.11: „*Každému je dáván projev Duchu ke společnému prospěchu, „Duch, který rozděluje každému jednotlivě, jak sám chce“*“; církve od počátku to nechápala jako vždy přítomný dar, ale jako zmocnění některých v různých dobách do určitých situací (1 Ko 12,28 – 30: různost darů);
 - na uzdravení není nárok – **Jak 4,15: „Bude-li Pán chtít, budeme naživu“**;
 - proč někdo neuzdraven? (*ani lékařsky, ani zázračně*) platí „Tvá vůle se staň“ a **Ř 11,34: „Kdo poznal Pánovu mysl a kdo se stal jeho rádcem?“**

4. SHRNUTÍ (rozšíření Jakubova textu)

- i Boží lid navštěvují nemocí a není to otázka „špatné“ víry; důvody jsou různé, je to Boží rozhodnutí; nehledejme příčiny, přemýšlejme s pokorou a modlitbou, zda nám Bůh nechce něco sdělit; (třeba *ukázat svou slávu - Jan 9*);
- utrpení jednotlivce je věcí církve a přímluvných modliteb; nestydíme se sdílet;
- neodmítejme „samařanskou“ cestu s lékařem a léčením a s modlitbou; zlepšení nemusí být okamžité – prosme o vytrvalost v této zkoušce (*Jak 1*)
- z vlastní iniciativy nemocný může žádat i o modlitby „starších“ sboru; nejsou tedy „profesionální“ uzdravovači – nepodléhejme jejich lákání; ne velkolepým shromážděním s vyhlášeným uzdravovačem, ale v soukromí a tichosti;
- PB je mocný i dnes – není vázán zákony přírody a pracuje často překvapivým způsobem a jinak, než si my představujeme; pozor, abychom se při realizaci svých představ hledání rychlých řešení nedostali za hranice vztahu s Bohem;
- nikde není jednoznačně řečeno, že naše představy musí Bůh přijmout – ***Jak 4,15: „Bude-li Pán chtít, budeme naživu“***; „Tvá vůle se staň“, ale bez fatalismu;
- dary D. svatého nezmizely – církve je může dostávat a dostává i v současnosti; prosme za ně a budme za ně vděční, i když to třeba nevidíme; možná se jinak a jindy projevují – ne jak si my přejeme – je to věc D.sv.;
- (cit.): „Je správné a potřebné, aby křesťané i dnes věřili v Boží moc dělat zázraky prostřednictvím svého lidu, a současně nebyli příliš rychlí, aby uvěřili nepodloženým zprávám o takových zázracích“.

2 Ko 5,7: „Neboť chodíme VÍROU, ne tím, co vidíme.“